

[Justitsministeren.]

heldigt —, og man har til det yderste mildnet Straffen for Homoseksualitet. Kan man sige, at de moralske Tilstande i Befolkningen er blevet værre paa Grund af, at Straffen er bortfaldet paa disse Omraader? Jeg ved det ikke. Man kunde derfor tænke sig en Ordning, der sagde som saa: Samfundet, Staten, kan ikke tumle dette Problem gennem Straf, men vi vil en Ordning, som, naar de af Kommissionen opstillede Betingelser for Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation forelaa, gav Kvinden en egentlig *Ret* til at faa sit Svangerskab afbrudt, men som i alle andre Tilfælde — altsaa ogsaa de, der falder ind under den saakaldte sociale Indikation — aabnede *Adgang* til straffri Svangerskabsafbrydelse paa hendes eget Ansvar, for saa vidt hun var voksen, dog at der kun kunde være Tale om Indgreb, naar to Læger er enige herom sammen med hende, den ene hendes private Læge og den anden den offentlige Sygehuslæge, og endvidere kun naar hun gennem Henvendelse til den offentlige Klinik, som jeg senere skal komme til, havde faaet fuld Oplysning, dels om Farerne ved og de mulige Følger af det Indgreb, hun paa-tænkte, dels om den Bistand og den Hjælp, baade af lægelig og økonomisk Art, der stod til Raadighed for hende og det Barn, hun ventede.

Det forekom oprindelig Justitsministeriet, at Kommissionsflertallets egen Argumentation, i Forbindelse med Uigennemførligheden og Afgrænsningen af en saakaldt social Indikation, rent logisk som Hovedregel maatte føre ud i Frihed for Straf, og et i saa Henseende udarbejdet Forslag har da ogsaa dannet Grundlaget for de senere Drøftelser, men et saadant Forslag fandt, selv om man meget vel forstod de Betragtninger, der laa til Grund for det, ikke Tilslutning fra nogen Side. Man fremhævede heroverfor ikke alene Kommissionens egne Betragtninger om Svangerskabsafbrydelsens Samfundsfarlighed og Naturstridighed samt Straffrihedens formentlige Konsekvenser for Samfundslivet i det hele, saaledes som jeg citerede dem før fra Kommissionsbetænkningen, og Konsekvenserne for Forholdet mellem Kønnene, men man fremhævede ogsaa det russiske mangeaarige Eksperiments totale Fallit, der nu har ført til Forslag om en Tilbagevenden til en endda meget snæver Anerkendelse af Fosterfjernelse med til Dels ret strenge Straffe for Overtrædelse, en saa streng Lov-

givning, som vi ikke vilde tænke paa herhjemme. Jeg venter senere at høre Kommunerne angribe det danske Forslag paa Baggrund af det russiske, og jeg er forsynet med Argumenter, senest med en af Udenrigsministeriet indhentet Erklæring fra den russiske Folkekommissær for Sundhedslovgivningen — jeg glæder mig til senere at kunne oplæse Dele af denne Erklæring.

Afgørende for Regeringens Synspunkt var dog den Betragtning, at naar Staten, som ogsaa fremhævet af Svangerskabskommissionen, hidtil havde lagt den overvejende Vægt paa Straffens svigtende Betydning og til Gengæld havde forsømt gennem tilstrækkelig Oplysning og tilstrækkelig Hjælp af forskellig Art at støtte de vordende Mødre, saa maatte det rigtige Synspunkt for et Samfund, der ikke vilde give op, være dette: Kun at tillade Fosterfordrivelse i Tilfælde, hvor Hensyn til Kvindens Liv eller Helbreds-tilstand eller til det ventede Barns Underlødighed paa Grund af Aandssvaghed o. s. v. efter en almindelig Betragtning maatte gøre Indgrebet naturligt og forsvarligt, hvorimod det maatte være Samfundets uafviselige Pligt i øvrigt at støtte den sunde og normale Kvinde til Gennemførelse af sit Svangerskab, naar Vanskelighederne nærmest var af økonomisk Art. Og i hvert Fald maatte dette dog være det afgørende Synspunkt i Øjeblikket, indtil man saa, hvilke positive Forholdsregler til Betyggelse af de vordende Mødres og ventede Børns Eksistens den nu arbejdende Befolkningsskommission maatte foreslaa, i hvilken Henseende jeg kan hen-vise til, at Befolkningsskommissionen netop i sin som Bilag aftrykte Skrivelse af 24. September beskæftiger sig med denne Art af Lovgivning.

Efter en omfattende Drøftelse inden for Ministeriet af alle Sider af denne Sag er man enedes om følgende Ordning: Ligesom Kommissionens Flertal og Mindretal kan man tiltræde, at Svangerskabsafbrydelse foretages paa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation, altsaa i saa Fald er straffri.

Paa den anden Side er Kommissionens Affattelse af Begrebet medicinsk Indikation formentlig for snæver, idet man jo blot kan pege paa, at Kvindens Liv eller Helbred meget vel kan være udsat endog for særdeles høj Grad af Fare af andre Grunde end egentlig Sygdom, Aarsager, der baade kan være af fysisk og psykisk Karakter, f. Eks. en kronisk Underernæring paa Grund af Nød og Elendighed, Udslidthed paa Grund af talrige Børnefødsler, voldsom De-